

Víctor Balaguer. *Les Bodes del cavaller.*

Castell de Picalqués 18 d'Agost de 1860.

Del Castell de Picalquers
Al punt del seny de las ànimas,
Un cavaller ne sortia
Qu'un cavall negre montava.
Alforrat va lo caball,
Lo cavaller va de gala,
Lo cavall que n'es briós,
De bon pel y bona planta.
Lo cavaller, qu'es galan
Y de orgullosa mirada,
Porta roba de sati,
Ab listas blancas y blavas,
Un xambergo ab duas plomas,
L'una negre i l'altre blanca,
Crusada la banda al pit,
Que brodá sa enamorada.
Amb una xifra amorosa
A modo de recordanxa,
Y brillants esperons d'on
En la bota envellutada.
Porta alegre lo vestit
Perque alegre ne te l'ànima,
Que en Rocacorva l'espera
Per esposarlo una dama,
La més hermosa y garrida
Que se coneix en la plana.

- "Camina, mon cavall negre,
Portam á ma enamorada;
Camina, mon cavall negre,
Per arribar ans del auba!"

Quant n'era la mitja nit
Per un torrent caminava,
Veu pasar devant sos ulls
Una llumaneta blanca,
Que, sortintne de la terra,
Tot dret al cel se'n pujava.
Lo cabal se li ha espantat
Al cavaller.

- "¡Déu me valga!
¿No's diria que eixa llum
Que devant ma vista passa,
N'es un ànima del cel
Que se'n torna á sa
posada?"

Y los ulls del cavaller
Van detrás de la llum blanca,
Que's balandreja en lo espay
Com per las brisas gronxada,
Fins que's sumergeix del cel
Entre los estels de plata.
Tot confós lo cavaller,
Lo front doblega y abaixa:
"Camina, mon cavall negre,
Pórtam á ma enamorada;
Camina, mon cavall negre,
Per arribar ans el auba."

Lo cavall surt del Torrent;
Ja n'ha deixat la montanya,
Y cavaller y caball
Caminan ja per la plana
A la placentera llum
De una lluna hermosa y clara,
Quant ne son aprop del riu
Que á costejar comensavan,
Tot subtat lo cavaller
Gita de prompte la cara,
Que ha sentit una veueta
Que per son nom lo cridava.
Sota un sálzer de la riba
Neveu una forma blanca.
Lo cavall se li ha espantat
Al cavaller.

"¡Déu me valga!
¿No's diria que eixa forma,
Que com una dona blanca
Ne veig al peu d'aquell
sálzer,
N'es la meua enamorada?"

Lo cavall se li ha parat,
Tot estemordit encara.
Los esparons en lo ventre
Lo cavaller ja li clava.
Y al peu del sálzer lo porta
Lo cavall d'una volada.
Lo sálzer está deseret...
Ja ha fugit la dona blanca.
Tot confús lo cavaller
Lo front doblega y abaixa:
"Camina, mon cavall negre,

Pórtam á ma enamorada;
Camina. Mon cavall negre,
Per arribar ans del auba."

Ab la primer llum del día
A Rocacorva arrivava.
Lo poble sota'l Castell
Ne sembla un ramat de cabras
Escampadas sots'ls peus
Del rabadá del poble n'arriba,
Ne sent tocar las campanas,
Lo cavall se li ha espantat
Al cavaller.

"¡Déu me valga!
¿No's diria que en eix poble
Tocan á morts las
campanas!"

Lo cavaller veu venir
Un patge que l'esperava,
Las armas de Rocacorva
En lo pit porta brodadas.
"Digasme tú, lo bon patge,
Aixiís Déu te dó sa gracia,
Digasme tú, lo bon patge,
¿Per qui tocan las campanas?"
"Senyor, las campanas tocan,
Tocan per la vostra dama,
Que avuy á la mitja nit
En lo castell es finada."
Lo cballer que assó sent
Lo front doblega i abaixa,
Y al fuster ne vá á trovar,
Que fentne la Caixa estava.
"Fuster, aixis Déu vos dó
Tot lo que us fassa mes falta,
Con prengau mon cavall negre
Amb sa sella d'or y plata,
Y mos richs esperons d'or
Y tot mon vestit de gala,
Manco la banda que un día
Me brodá ma enamorada,
Que us ho dono de bon grat
Sols perquè ne feu la caixa
Una miqueta mes gran
Perque dos cossos hi capian".